

Més o menys jo - Miquel Duran

No sabia res de Miquel Duran (Pujarnol, 1985) quan vaig començar a llegir *Més o menys jo*. La novel·la, escrita en primera persona, em va recordar altres experiències de lectura recents (Joan Todó, Yannick Garcia, Joan Jordi Miralles) on la fascinació per la prosa anava acompanyada d'una sensació d'estranyament: actituds i motivacions opaques, com quan llegim una traducció llunyana en el temps i en l'espai.

El protagonista de *Més o menys jo* és un jove simpàticament trastocat que troba naturals tot de fets que jo considero més aviat extraordinaris. Veu drames on jo no els veig, i passa de puntetes per situacions que jo trobo decisives. En fi, la lògica narrativa se m'escapa: floto per les frases en comptes d'entrar-hi. Per comprendre'l, ¿cal compartir experiències generacionals com ara veure sèries que ni tan sols sé que existeixen?

En paral·lel, el llibre incorpora dosis idònies del que, per entendre'ns, anomenem poesia en prosa. El protagonista mesura quant temps és capaç d'aguantar-se la mirada al mirall, endreça l'ombra quan s'interna en un determinat barri, s'enamora d'una noia que té la personalitat a fora i l'aparença a dins, intervé en “una guerra de boles de neu que va durar el que dura una metàfora”... Som davant un exemple de literatura onírica? Experimental? Al·lucinògena? Com a lector, la sensació que predomina és de desconcert.

I tanmateix, continuo llegint. A banda de moure's amb soltesa en un terreny desconegut, Miquel Duran s'instal·la en l'excel·lència en els finals de paràgraf, formats per frases d'una lírica entre quotidiana i paranormal. En el tram final, arriba l'explicació: Miquel Duran ens havia estat preparant una sorpresa en les últimes pàgines com un narrador del segle dinou (i ho dic amb tot el respecte). Després de despistar-nos, d'entretenir-nos, de recompensar-nos, l'autor ajunta els fils, entenem per què uns personatges eren presents i d'altres absents, i els capítols encaixen amb delicadesa.

Llavors establim amb rotunditat que *Més o menys jo* té totes les característiques que exigim a un bon llibre: original sense allunyar-se massa de la tradició, tan imprevisible que costa atribuir-li un gènere, madur i personal –que és una mica el mateix. Andreu Martín hi toca quan, en el pròleg, diagnostica veu i mons propis i talent insòlit. Ja tenim ganes de llegir el pròxim llibre de Miquel Duran.